

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžhuv/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200362
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013200362.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: BENZINA, s.r.o., Na Pankráci č. 127, 140 00 Praha 4, Česká republika, IČO: 60 193 328, zastúpeného JUDr. Miroslavom Budajom, advokátom, Miletičova 71, 821 09 Bratislava 2, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, ul. J. Švermu 43, 974 04 Banská Bystrica 4, za účasti pribratého účastníka: B e n z i n a Slovakia s.r.o., Galvaniho 2/A, 821 04 Bratislava, IČO: 35 739 142, zastúpeného W. D., patentovým zástupcom, S., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. POZ 356-2004/OZ 211633 II/14-2013 z 18. februára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/2/2013-20 z 15. mája 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/2/2013-20 z 15. mája 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 356-2004/OZ 211633 II/14-2013 z 18. februára 2013, ktorým ako odvolací orgán rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva SR č. POZ 356-2004/OZ 211633 I/34-2012 z 13. júna 2012, ktorým podľa § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 506/2009 Z. z.“ alebo „zákon o ochranných známkach“) bola zrušená ochranná známka č. 211633 s účinnosťou od 18. novembra 2010.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní

nemal úspech, náhradu trov konania nepriznal.

Z administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že prvostupňový správny orgán rozhodol uvedeným spôsobom z dôvodu, že majiteľ napadnutej ochrannej známky neunesol dôkazné bremeno a relevantným spôsobom nepreukázal, že napadnutá ochranná známka bola predmetom skutočného používania vo vzťahu k tovarom a službám v triedach 4, 35, 37, 39 medzinárodného triedenia tovarov a služieb v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. a ani nepoukázal na žiadne oprávnené dôvody jej nepoužívania. Na základe podaného rozkladu rozhodoval ako druhostupňový správny orgán predseda Úradu priemyselného vlastníctva SR, ktorý rozhodnutím zo dňa 18. februára 2013, č. POZ 356-2004/OZ 211633 II/14-2013 rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 71/1967 Zb.“ alebo „správny poriadok“) v spojení s § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. rozklad zamietol a rozhodnutie č. POZ 356-2004/OZ 211633 I/34-2012 z 13. júna 2012 potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnutá kombinovaná ochranná známka č. 211633 „BENZINA“ majiteľa BENZINA, s.r.o., Na Pankráci č. 127, Praha 4, Česká republika, s právom prednosti od 10. februára 2004 bola zapísaná do registra ochranných známok 10. októbra 2005 a základným predpokladom zachovania existencie ochrannej známky, ako predmetu práva, je jej používanie vo vzťahu k tovarom alebo službám, pre ktoré je zapísaná. Napadnutá kombinovaná ochranná známka bola zapísaná pre tovary v triedach 4, 35, 37, 39 medzinárodného triedenia tovarov a služieb. Pre posúdenie návrhu na zrušenie napadnutej ochrannej známky bolo podstatné zistiť, či bola táto ochranná známka v relevantnom období po jej zápise do registra, t. j. po 10. októbra 2005 a pred podaním návrhu na jej zrušenie, t. j. pred 18. novembra 2010 riadne, to znamená skutočne používaná vo vzťahu k tovarom a službám, pre ktoré bola zapísaná. Zákon č. 506/2009 Z. z. vo svojich ustanoveniach výslovne neukladá majiteľovi povinnosť ochrannú známku používať, používanie ochrannej známky je z hľadiska právnej úpravy skôr oprávnením. Ak ale majiteľ ochrannú známku nepoužíva počas nepretržitého obdobia piatich rokov, vystavuje sa riziku, že ochranná známka bude zrušená. Účelom zrušenia nepoužívanej ochrannej známky je okrem iného zabrániť zahlcovaniu registra ochrannými značkami, ktoré neslúžia ich základnému účelu (rozlišovanie tovarov a služieb rôzneho pôvodu). Používaním ochrannej známky sa rozumie používanie v zmysle § 9 zákona č. 506/2009 Z. z. Ďalej krajský súd poukázal na pojem „skutočné používanie“ s odkazom na § 34 ods. 1 toho istého zákona a na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok vo veci č. C 40/01 „Ansul“), z ktorého vyplýva, že ochranná známka je skutočne používaná len vtedy, ak je používaná v súlade s jeho základnou funkciou, vo vzťahu k tovarom a službám, pre ktoré je zapísaná a použitie je verejné a v takom rozsahu, ktorý zabezpečí, aby sa v ňom mohli stretnúť spotrebitelia, ktorým sú predmetné tovary alebo služby určené. „Skutočným používaním“ teda nebude používanie ochrannej známky slúžiace len na udržiavanie si práv na jej zápis v registri. Z pohľadu žalovaného boli jedinými dôkaznými materiálmi majiteľa, hodnoverne preukazujúcimi rozsah používania napadnutej ochrannej známky, pokladničné bločky z obdobia rokov 2005 až 2009. Z posúdenia dôkazných materiálov majiteľa v ich vzájomnej súvislosti bolo podľa neho dôvodné tvrdiť, že tieto bločky boli vydané pri predaji automobilových palív na čerpacej stanici BENZINA Smířany, ktorá je zobrazená na fotografiách - výťažku z internetovej stránky www.kiamotors.sk, resp. na reklamnom letáku, a to v relevantnom období rokov 2005 až 2009. Na základe uvedených dôkazných materiálov bolo možné považovať za preukázané, že služby čerpacej stanice využilo 5 spotrebiteľov v období rokov 2005 až 2009 celkom 7x. Majiteľ teda preukázal načerpanie paliva na danej čerpacej stanici len piatimi zákazníkmi v rokoch 2005 až 2009. Žalovaný uviedol, že v zmysle zákona č. 506/2009 Z. z. rozhoduje výlučne na základe odôvodnenia podania a dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené, pričom v danom prípade majiteľ reálne nepreukázal väčší rozsah používania, aj keď mal podmienky na to, aby v konaní doplnil ďalšie dôkazné materiály. Prvostupňový orgán konštatoval, že majiteľ síce napadnutú ochrannú známku v relevantnom období používal, ale nie v dostatočnom rozsahu, a preto preukázané používanie tejto ochrannej známky možno hodnotiť len ako symbolické. Ďalej prvostupňový správny orgán v napadnutom rozhodnutí uviedol, že „majiteľ“ napadnutej ochrannej známky síce predložil zmluvu o vzájomnom zaistení akceptácie platobných kariet, aj samotné platobné karty, ale nepredložil žiadny dôkaz o tom, že tieto platobné karty skutočne aj koncoví spotrebitelia využívali a v akom rozsahu. Takéto dôkazy preto sami o sebe neosvedčujú reálne poskytovanie daných tovarov či služieb v príslušnom sektore. Okrem toho majiteľ nepredložil žiadny dôkaz, na základe ktorého by bolo možné

zistiť, koľko spotrebiteľov reálne využilo možnosť použiť zákaznickú kartu BENZINA na čerpacích staniciach Slovnaft Benzinol, preto bez ďalších dôkazných materiálov aj tento argument orgán rozhodujúci o rozklade považoval za nedôvodný.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách ustanovení § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach a uviedol, že napriek tomu, že tento zákon nedefinuje pojem „skutočné používanie“, ide o pojem komunitárneho práva, ktorého výkladom sa už zaoberal Súdny dvor Európskej únie. V rozsudku vo veci C 40/01 (Ansul) zo dňa 11. marca 2003 v bode 43. Súdny dvor uviedol: „skutočným používaním ochrannej známky je používanie v súlade s jej základnou funkciou, ktorou je garantovať pôvod tovarov alebo služieb, pre ktoré je zapísaná za účelom vytvorenia alebo udržania odbytu pre tieto tovary alebo služby; skutočné používanie nezahŕňa symbolické používanie výhradne za účelom udržania si práv z ochrannej známky. Pri hodnotení, či je používanie ochrannej známky skutočne skutočné, musia byť zohľadnené všetky relevantné faktory a okolnosti, ktoré určia, či obchodné využitie známky je reálne, zvlášť či ide o také používanie, ktoré je schopné zaručiť v ekonomickom sektore udržanie alebo vytvorenie podielu na trhu tovaru alebo služieb chránených ochrannou známkou, povahu tovarov alebo služieb, charakter predmetného trhu a rozsah a frekvenciu použitia známky“. Skutočné používanie si podľa názoru súdu vyžaduje skutočné, autentické, faktické a reálne používanie, ktoré musí byť spôsobilé odlíšiť označované tovary alebo služby a nie iba smerovať k zachovaniu práv ochrannej známky. Čo sa týka rozsahu používania ochrannej známky, treba brať ohľad najmä na obchodný objem všetkých úkonov používaných na jednej strane a na trvanie obdobia, počas ktorého sa úkony používania vykonávali, rovnako ako na frekvenciu týchto úkonov na strane druhej. Čím obmedzenejší je objem obchodného používania ochrannej známky, tým viac potrebuje účastník konania predložiť dostatok dôkazov, ktoré by vylučovali pochybnosti o skutočnej povahe používania predmetnej ochrannej známky. Pokiaľ žalobca v žalobe poukazoval na to, že je nesporné, že má uzavretú licenčnú zmluvu na používanie kombinovanej ochrannej známky na území Slovenskej republiky, a že licenčná zmluva bola riadne registrovaná žalovaným, prvostupňový súd k tomu uviedol, že samotné uzavretie licenčnej zmluvy nie je postačujúce na to, aby sa preukázala skutočná intenzita používania ochrannej známky. V súvislosti s uzavretou licenčnou zmluvou bolo povinnosťou žalobcu predložiť ďalšie dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že licenčná zmluva sa skutočne v praxi aj využíva. Vzhľadom na rozsah využívania licenčnej zmluvy spoločnosťou ILS, s.r.o. Spišská Nová Ves ako držiteľa licenčnej zmluvy (vzhľadom k objemu obchodného používania ochrannej známky s veľkým množstvom čerpacích staníc), bolo predloženie 7 kusov pokladničných blkov za obdobie rokov 2005 až 2009 nepostačujúce. V súvislosti so spomínaným malým počtom pokladničných blokov, pri takom tovare, ako sú pohonné hmoty v náveznosti na 3 zákaznicke karty, ktoré boli vydané českými subjektmi v českom jazyku, nepreukazujú „skutočné používanie“ ochrannej známky v súlade so základnou funkciou, ktorej má ochranná známka slúžiť - garantovanie pôvodu tovaru alebo služieb.

Súd sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v danom prípade nebola dodržaná medzinárodná dohoda (TRIPS), ktorá bola zverejnená v Zbierke zákonov SR pod č. 152/2000 Z. z., výmaz ochrannej známky v dôsledku nepoužívania počas neprerušeného obdobia v trvaní aspoň troch rokov vychádza z tých istých zásad ako bolo vyslovené už vo viacerých prípadoch Súdneho dvora Európskej únie, ako aj v konkrétnom rozsudku (Ansul) z 11. marca 2003.

Pokiaľ žalobca poukazoval na grafické spracovanie platobných kariet, ktoré obsahujú logo dvoch ochranných známk spoločnosti KIA MOTORS, spoločnosť BENZINA, s.r.o., Česká republika, č. ochrannej známky 211633, išlo o karty, ktoré boli vydané v Českej republike, českými subjektmi, tieto karty ešte nedokazujú, že boli skutočne použité aj na území Slovenskej republiky. Okrem toho vydanie troch platobných kariet pri takom množstve tovaru, ako je predaj pohonných hmôt považoval aj súd za symbolické.

Prvostupňový súd vychádzajúc z uvedených skutočností dospel k záveru, že na strane žalovaného nebolo zistené také porušenie zákona, ktoré mohlo mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby

odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a žalobe v plnom rozsahu vyhovel, teda zrušil rozhodnutie žalovaného č. POZ 356-2004/OZ 211633 II/14-2013 zo dňa 18. februára 2013 a rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo. Zároveň si žalobca v rámci odvolania uplatnil trovy prvostupňového a odvolacieho konania a právneho zastúpenia, v celkovej výške 1093,44 €.

Žalobca ako dôvod odvolania uviedol, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní nesprávne vyhodnotil skutkový stav, nevysporiadal sa so všetkými predloženými dôkazmi, nesprávne interpretoval rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie pre tento prípad (rozsudok C 40/01 causa Anzul) a nezaoberal sa skutočnosťou, že zásahom žalovaného do vlastníckych práv žalobcu boli porušené jeho ústavné práva a všetky tieto dôvody boli príčinou nesprávneho právneho posúdenia a nesprávneho rozhodnutia súdu v tejto veci.

Uviedol, že ako zásadný argument pri posudzovaní tohto prípadu bolo konajúcim správnym orgánom, použité rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok C 40/01 causa Anzul), s ktorým postupom sa stotožnil aj prvostupňový súd, ktorý zamietavé rozhodnutie zdôvodnil právnym výkladom, ktorý je uvedený konkrétne v článku 43. citovaného rozhodnutia. Podľa názoru žalobcu rozsudok Súdneho dvora EÚ nebol ako prameň komunitárneho práva preložený do slovenského a ani českého jazyka. Žalobca citoval, že : „Skutočným používaním ochrannej známky je používanie v súlade s jej základnou funkciou, ktorou je garantovať pôvod tovaru alebo služieb, pre ktorý bola zapísaná za účelom vytvorenia alebo udržania odbytu pre tovary alebo služby, pre ktoré bola zapísaná...“.

Z uvedeného vyplýva, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ skutočným používaním ochrannej známky je používanie v súlade s jej základnou funkciou. Podľa názoru žalobcu, bolo v správnom konaní (a nespochybnil to ani žalovaný) preukázané užívanie predmetnej ochrannej známky, a to tak prostredníctvom licencie ako aj priamo žalobcom. Ďalej žalobca citoval článok 38. predmetného rozhodnutia „Nakoniec je potrebné pri posudzovaní, či je ochranná známka používaná skutočne, zohľadniť všetky okolnosti, ktoré môžu potvrdiť, že známka je skutočne komerčne využívaná, najmä použitie, ktoré sa v príslušnom priemyselnom odvetví považuje za opodstatnené....“.

Žalobca uviedol, že inak treba hodnotiť pojem „skutočné používanie“ pri posudzovaní ochrannej známky na hasiace prístroje a inak pre čerpacie stanice pohonných hmôt a činnosti s tým súvisiace. Citoval rovnako aj článok 39. rozhodnutia: „Pri skúmaní okolností konkrétneho prípadu môže zavážiť to, že musí byť zohľadnená najmä povaha príslušných tovarov a služieb, znaky príslušného trhu ako aj rozsah a frekvencia používania ochrannej známky. Takže používanie ochrannej známky nemusí byť vždy rozsiahle - kvantitatívne významné, na to aby bolo považované za skutočné, keďže klasifikácia závisí od znakov - vlastností dotknutých tovarov a služieb a od príslušného trhu“.

Žalobca uviedol, že ani žalovaný správny orgán a ani konajúci prvostupňový súd, sa nevysporiadal s výkladovým stanoviskom prameňa komunitárneho práva. Tak žalovaný ako aj konajúci súd z neho vybral len časť článku 43., ktorá sa mu hodila pre zamietavé rozhodnutie. Podľa názoru žalobcu, ak je prevádzka, tzv. „kamennej“ čerpacej stanice na PHM viditeľne z diaľky označená ochrannou známkou vo vlastníctve žalobcu, sú aj podľa kritérií článku 39. rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (causa Anzul) splnené podmienky pre „skutočné“ používanie ochrannej známky. Rovnako sú podľa názoru žalobcu splnené podmienky pre „skutočné“ používanie ochrannej známky aj v prípade, ak počas piatich rokov boli používané karty s logom, ktoré sa kryje s ochrannou známkou na čerpanie PHM na čerpacej stanici. A nakoniec aj zmluva o vzájomnej akceptácii platobných kariet označených predmetnou ochrannou známkou spĺňa kritériá článku 39 vyššie citovaného rozhodnutia o „skutočnom“ používaní ochrannej známky. Žalobca mal za to, že žalovaný a ani prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s námietkou žalobcu, že zrušením (výmazom) ochrannej známky vo vlastníctve žalobcu dochádza k závažnému zásahu do vlastníckeho práva, ktoré požíva ústavnú ochranu. To znamená, že k zásahu do vlastníckeho práva môže dôjsť len podľa platného slovenského alebo komunitárneho práva. Podľa názoru žalobcu by pri ústavou zaručenej ochrane vlastníckeho práva, mal byť zabezpečený autorizovaný preklad prameňa komunitárneho práva, ktorý by žalovanému neumožňoval manipulovať s právnymi pojmami, ktoré si strany sporu môžu vykladať úplne inak, pretože majú k dispozícii preklad od iného prekladateľa. A pri neexistencii autorizovaného prekladu, majú aj rozdielne preklady (ak sú vykonané „lege artis“), rovnakú právnu silu.

III.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu s poukazom na § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. uviedol, že účelom zrušenia ochrannej známky je odstránenie nežiaduceho stavu spočívajúceho v tom, že sa poskytuje ochrana takej známke, ktorá nie je používaná. V tejto súvislosti poukázal na recitál 9 k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (ďalej len „aproximačná smernica“). Žalovaný poukázal tiež na rozsudok Súdneho dvora C-40/01 (Ansul) a uviedol, že závery použité v tomto rozhodnutí boli obsahom aj ďalších rozhodnutí Súdneho dvora (napr. C-442/07 Verei Radetzky Orden, C- 495/07 Silberquelle), ktoré sú dostupné aj v slovenskom jazyku. Zároveň uviedol, že na rozsudok C-40/01 nepoukazoval ako na „prameň komunitárneho práva“, ktorým tento rozsudok ani nie je, ale ako na „výkladové usmernenie“ k predmetnému ustanoveniu aproximačnej smernice.

S poukazom na skutočnosť, že k zrušeniu ochrannej známky žalobcu došlo v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 506/2009 Z. z. v riadnom správnom konaní, v ktorom žalovaný umožnil žalobcovi uplatniť všetky jeho procesné práva (voči postupu žalovaného nesmerovala žiadna žalobná námietka), žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prvostupňový rozsudok podľa § 219 O.s.p. potvrdil a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

IV.

Účastník konania - B e n z i n a Slovakia s.r.o., v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalovaný, ako aj prvostupňový súd, správne posúdil zistený skutkový stav, vysporiadal sa so všetkými predloženými dôkazmi a správne interpretoval rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie. Vzhľadom na to, že žalobca neuviedol žiadne relevantné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, ktorý považoval za formálne a vecne správny, navrhol aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk . Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. septembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. POZ 356-2004/OZ 211633 II/14-2013 z 18. februára 2013, ktorým ako odvolací orgán o rozklade žalobcu rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. rozklad zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva SR č. POZ 356-2004/OZ 211633 I/34-2012 z 13. júna 2012, ktorým podľa § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. bola ochranná známka č. 211633 zrušená s účinnosťou od 18. novembra 2010.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V posudzovanej veci z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu vyplýva nasledovné.

Zúčastnená osoba na konaní - B e n z i n a Slovakia s.r.o. návrhom doručeným Úradu priemyselného vlastníctva SR dňa 18. novembra 2010, navrhla zrušenie kombinovanej farebnej ochrannej známky č. 211633 „BENZINA“ podľa § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. z dôvodu, že v priebehu inkriminovaného obdobia sa v Slovenskej republike tovary a služby označené napadnutou ochrannou známkou pochádzajúce od majiteľa napadnutej ochrannej známky (resp. od zmluvného partnera) pre chránené výrobky a služby nevyskytovali v takej intenzite, aby to mohlo byť považované za skutočné používanie napadnutej ochrannej známky na území Slovenskej republiky.

Navrhovateľovi bolo horeoznačenými rozhodnutiami správnych orgánov vyhovené, a to z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a relevantným spôsobom nepreukázal, že napadnutá ochranná známka bola predmetom skutočného používania vo vzťahu k tovarom a službám v triedach 4, 35, 37 a 39 medzinárodného triedenia tovarov a služieb, pričom žalobca nepreukázal ani žiadne oprávnené dôvody jej nepoužívania.

Podľa § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. úrad na návrh tretej osoby zruší ochrannú známku, ak na území Slovenskej republiky nebola skutočne používaná pre tovary alebo služby, pre ktoré je zapísaná počas nepretržitého obdobia najmenej piatich rokov; ak majiteľ ochrannej známky nepreukáže opak alebo nemá na jej nepoužívanie oprávnené dôvody, platí, že ochranná známka sa na území Slovenskej republiky nepoužívala počas piatich po sebe idúcich rokov. Úrad ochrannú známku nezruší, ak sa ochranná známka medzi uplynutím tohto päťročného obdobia a podaním návrhu na jej zrušenie začala skutočne používať alebo sa jej používanie obnovilo; na používanie ochrannej známky, ktoré sa začalo alebo obnovilo v lehote troch mesiacov pred podaním návrhu na zrušenie ochrannej známky, pričom táto lehota začala plynúť až po uplynutí nepretržitého päťročného obdobia nepoužívania, sa však neprihliada, ak prípravy na toto používanie začali až potom, ako sa majiteľ ochrannej známky dozvedel, že môže byť podaný návrh na jej zrušenie.

Podľa § 34 ods. 5 zákona č. 506/2009 Z. z. zrušenie ochrannej známky je účinné odo dňa podania návrhu na jej zrušenie.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. účastník konania je povinný navrhnúť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Úlohou súdu bolo preskúmať, či v posudzovanej veci existovali zákonné podmienky pre postup správneho orgánu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z., konkrétne, či dôkazné prostriedky predložené žalobcom v priebehu správneho konania, boli dostatočné na preukázanie, že napadnutú ochrannú známku v relevantnom období po jej zápise do registra, t.j. v čase po 10. októbri 2005 do podania návrhu na jej zrušenie, t.j. pred 18. novembrom 2010 skutočne používal vo vzťahu k tovarom a službám, pre ktoré bola zapísaná.

Dôkazné bremeno v zmysle cit. ustanovenia § 52 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. je na majiteľovi ochrannej známky, ktorý musí v záujme zachovania zápisu svojej ochrannej známky v registri ochranných známk, predložiť úradu dôkazy, z ktorých je možné vyvodit' skutočné používanie ochrannej známky.

Treba zdôrazniť, že z ustálenej judikatúry v správnom súdnictve vyplýva, že konanie na správnom súde nie je pokračovaním správneho konania. Pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav zistený správnym orgánom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Skutočnosť, že sa ochranná známka v rozhodnom období skutočne používala, musí byť majiteľom ochrannej známky riadne preukázaná.

Je pravdou, že pojem „skutočné používanie ochrannej známky“ náš právny poriadok nedefinuje, avšak vzhľadom na skutočnosť, že ide o pojem komunitárneho práva, jeho výkladom sa zaoberal už vo viacerých prípadoch Súdny dvor Európskej únie.

Ohľadne námietky žalobcu, ktorý v odvolaní namietal, že mal byť zabezpečený autorizovaný preklad prameňa komunitárneho práva - rozsudku C-40/01 (Ansul), odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že žalobca túto námietku neuplatnil ako žalobný dôvod v rámci zákonom limitovanej 2 - mesačnej lehoty.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutého správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b (§ 250h ods. 1 O.s.p.).

Podľa doterajšej súdnej praxe žaloba musí byť podaná v lehote 2 mesiacov so všetkými náležitosťami uvedenými v § 249 ods. 2 O.s.p. (okrem prípadu, ak pôjde o povinné zastúpenie v zmysle § 250a O.s.p.).

Nemožnosť doplniť náležitosti podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, špeciálne dôvodov nezákonnosti, resp. rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie správneho orgánu napáda, po lehote ustanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p. vyplýva z ustanovenia § 250h ods. 1 O.s.p., ktorého účelom je zakotviť koncentračnú zásadu v rámci konania o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, na základe ktorej už žalobca v priebehu konania nemôže rozšíriť jeho predmet, len ho obmedziť.

Pokiaľ teda žalobca až v rámci odvolania namietal nezabezpečenie autorizovaného prekladu prameňa komunitárneho práva, odvolací súd vzhľadom na prísne časové limitovanie žalobných dôvodov, na tento nový dôvod pri posudzovaní veci nemohol prihliadať.

Odvolací súd nad rámec považuje za potrebné uviesť, že závery týkajúce sa „skutočného používania ochrannej známky“ uvedené v rozsudku C-40/01 boli obsahom aj ďalších rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (napr. C-442/07 Verei Radetzky Orden, C-495/07 Silberquelle), ktoré sú dostupné aj v slovenskom jazyku. Žalovaný na uvedený rozsudok C-40/01 však ani nepoukazoval ako na „prameň komunitárneho

práva“, ale ako na „výkladové usmernenie“ k aproximačnej smernici.

Pokiaľ žalobca vyčítal prvostupňovému súdu, ako aj žalovanému, že sa v predmetnom prípade nezaoberali aj ďalšími relevantnými časťami rozsudku C-40/01, konkrétne jeho bodmi 38 a 39, odvolací súd uvádza nasledovné.

Zo žalobcom citovaných bodov vyplýva, že pri posudzovaní skutočného používania ochrannej známky je potrebné zohľadniť aj charakter tovarov a služieb, pre ktoré je ochranná známka zapísaná. Iný rozsah používania ochrannej známky sa bude považovať za dostatočný pre udržanie zápisu ochrannej známky pre tovary a služby bežnej spotreby a iný pre známku, ktorá je zapísaná pre, tzv. luxusné tovary alebo služby, resp. tovary a služby, ktoré spotrebiteľ používa zriedkavo, prípadne sú určené len úzkemu okruhu spotrebiteľov. Pri tovaroch bežnej spotreby bude potrebné, v porovnaní s luxusnými tovarmi alebo službami, preukázanie väčšieho rozsahu používania, ktoré je schopné na relevantnom trhu (na trhu s bežnými tovarmi a službami) zabezpečiť vytvorenie alebo udržanie podielu.

Podľa názoru žalobcu s poukazom body 38 a 39 cit. rozsudku, v prípade jeho ochrannej známky stačilo na preukázanie používania podľa § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z. predloženie dôkazov len v rozsahu ako to urobil pred žalovaným. S týmto názorom odvolací súd nesúhlasí, pretože napadnutá ochranná známka bola podľa medzinárodného triedenia tovarov a služieb zapísaná pre tovary a služby v triedach:

- 4 - palivá, mazivá, motorové oleje,
- 35 - sprostredkovanie obchodu s tovarom, maloobchodná činnosť s palivami, mazivami a motorovými olejmi,
- 37 - čerpace stanice s palivami a mazivami, čistenie, umývanie, opravy a údržba automobilov a dopravných prostriedkov,
- 39 - nákladná cestná motorová doprava.

Z uvedeného výpočtu tovarov a služieb je totiž zrejmé, že ide o tovary a služby bežnej spotreby (spotrebitelia ich používajú často). Podľa názoru odvolacieho súdu na preukázanie používania ochrannej známky na takýchto tovaroch a službách v rozsahu, ktorý by odôvodňoval zotrvanie zápisu ochrannej známky, je potrebné predložiť dôkazy preukazujúce používanie vo väčšom rozsahu.

Ako už bolo uvedené vyššie, skutočnosť, že sa ochranná známka v rozhodnom období skutočne používala, musí byť majiteľom ochrannej známky riadne preukázaná. V konaní o zrušení ochrannej známky je dôkazná povinnosť výlučne na majiteľovi.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu licenčná zmluva sama osebe nepreukazuje používanie napadnutej ochrannej známky na zapísaných tovaroch a službách. Takýto dôkaz musí byť podporený ďalšími dôkazmi osvedčujúcimi jej realizáciu. Pokladničné bloky, vystavené nadobúdateľom podľa licenčnej zmluvy, neobsahujú napadnutú ochrannú známku a ich počet (7 kusov za obdobie 5 rokov) taktiež nemožno uznať za dostatočný, obzvlášť pri tovare akým sú pohonné hmoty. Ani zákazníka karta, predložená spolu s pokladničnými blokmi, neozrejmuje v akom rozsahu bola napadnutá ochranná známka pre zapísané tovary a služby používaná. Zmluva o akceptácii platobných kariet medzi právnym predchodcom žalobcu a spoločnosťou SLOVNAFT BENZINOL, a.s. spolu s troma kartami vydanými na základe tejto zmluvy nepreukazuje, či sa spotrebiteľ aj na slovenskom trhu reálne stretol s napadnutou ochrannou známkou. Argumenty žalobcu o umiestnení ochrannej známky na „kamennej“ čerpacej stanici, o používaní kariet s logom, ktoré sa kryje s ochrannou známkou ako aj o používaní platobných kariet s napadnutou ochrannou známkou, ostali len v rovine tvrdení. Odvolací súd prisvedčil žalovanému v tom, že ďalšie dôkazy, ktoré boli predložené v správnom konaní (leták, fotografia, výtlačok z webovej stránky), neboli datované, z dôvodu ktorého nebolo možné vyvodiť, či ochranná známka bola používaná práve v relevantnom období piatich rokov pred podaním návrhu na jej zrušenie.

Ak za tohto stavu vo veci žalovaný skonštatoval, že žalobca nepreukázal počas relevantného obdobia skutočné používanie napadnutej ochrannej známky na tovaroch a službách, pre ktoré bola ochranná známka zapísaná, napadnutým rozhodnutím nemohlo dôjsť k ukráteniu žalobcu na jeho právach. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že preukázanie používania napadnutej ochrannej známky zo strany žalobcu bolo nedostatočné na to, aby si zápis ochrannej známky udržal, pretože

žalobca nepredložil správne mu orgánu také dôkazy, ktoré by preukazovali skutočné používanie ochrannej známky v zmysle § 34 ods. 1 písm. a/ zákona č. 506/2009 Z. z.

Odvolací súd zároveň považuje za dôležité uviesť, že posúdenie otázky skutočného používania ochrannej známky patrí do správnej úvahy správneho orgánu a súd v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. preskúmava iba to, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný správny orgán skutkové okolnosti, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, zistil správnym procesným postupom. Právny následok založený rozhodnutím - zrušenie ochrannej známky - nie je v rozpore so zákonom, rozhodnutie žalovaného je logické a z hľadiska hodnotenia dôkazov úplné. Na základe uvedených skutočností odvolací súd skonštatoval, že rozhodnutie žalovaného nevybočilo z rámca povolenej správnej úvahy.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že prvostupňový súd sa nezaoberal skutočnosťou, že zásahom žalovaného do vlastníckych práv žalobcu boli porušené jeho ústavné práva, odvolací súd uvádza, že za stavu splnenia zákonných podmienok pre vydanie rozhodnutia o zrušení ochrannej známky, nemohlo dôjsť k zásahu do vlastníckych práv žalobcu.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku. Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd v posudzovanej veci vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil, vychádzajúc pritom z odvolania, ako aj z rozsahu a včas vymedzených dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p., tak, že účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozhodol tak z dôvodu, že žalobca nebol v tomto konaní úspešný, pričom žalovanému a ďalšiemu účastníkovi, zákonodarca v tomto konaní náhradu trov konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.